

Arrest

nr. 195 828 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Stationsstraat 76
1930 ZAVENTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. HENDRICKX en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 januari 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter), in functie van zijn Nederlandse vader, dhr. M'H. M. Op 14 juli 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.01.2017 werd ingediend door:

Naam: M. (...)
Voorna(a)m(en): K. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 27.12.1986
Geboorteplaats: Hassi Berkane
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde volgende documenten voor betreffende het 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon: Attest OCMW Antwerpen dd. 8.11.2016 en 15.11.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

Verzendbewijzen van geld (Moneytrans) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 31.07.2013, 31.08.2013, 19.09.2013, 31.10.2013, 29.11.2013, 30.12.2013, 29.01.2014, 1.03.2014, 1.04.2014, 1.05.2014, 30.05.2014, 30.06.2014, 29.07.2014, 2.09.2014, 30.09.2014, 28.10.2014, en 29.11.2014;

Verzendbewijzen van geld (Moneytrans) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 31.10.2013, 29.11.2013 en 30.12.2013. Betrokkene verblijft in België sinds begin 2005 en diende sindsdien verscheidene aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn vader. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nam telkens een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene negeerde echter de bevelen om het grondgebied te verlaten en verkoos verder in België te verblijven.

De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger van de Unie te mogen voegen. Bijgevolg zijn de voorgelegde geldtransfers onvoldoende recent om mee in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verzendbewijzen van geld (Moneytrans) vanwege de broer, M. Y. (...), aan betrokkene dd. 24.09.2010, 25.09.2011, 19.05.2012, 9.06.2012, 19.06.2012, 27.08.2012, 24.09.2012, 03.2013, 20.05.2013, 22.03.2013, 27.12.2014 en 30.09.2014. Aangezien deze geldstortingen overgemaakt zijn door de broer van betrokkene en niet door de referentiepersoon, kunnen deze niet in aanmerking komen als bewijs dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

- Attestation administrative n°536/PZ/SLA dd. 30.12.2016 en n°708/PZ/SLA dd. 30.12.2016 opgemaakt te Zaio waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit 'au niveau du commendement de ce Pachalik' en dat hij geen inkomsten had voor zijn vertrek naar het buitenland.

Eenzijds dient opgemerkt te worden dat deze documenten werden opgesteld eind 2016 terwijl betrokkene sinds begin 2015 in België verblijft, anderzijds dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd die deze attesten staven.

Jaaropgave 2016 SVB Utrecht; Attest van de Federale Pensioendienst te Brussel jaar 2016 op naam van de referentiepersoon dd. 13.01.2017 waaruit blijkt dat hij voor het jaar 2016 recht had op volgende pensioenbedragen: voor de maanden januari tot april 2016 €551,89/maand, voor de maand mei €571,34 en voor de maanden juni tot december €523,37. Hij heeft eveneens recht op een Nederlands pensioen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2015 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is (beiden zijn woonachtig bij Y. M. (...), de broer van betrokkene), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de vader van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op zijn naam."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in de synthesesmemorie de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De synthesesmemorie luidt:

Schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet, omdat de DVZ ten onrechte stelt dat niet werd aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Op 14 juli 2017 neemt de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten om volgende redenen:

- (a) verzoeker zou niet afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn in zijn thuisland;
- (b) er zou onvoldoende aangetoond zijn dat verzoeker in zijn land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon;
- (c) er zou niet zijn aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

Hierna wordt op elk van deze voorwaarden nader ingegaan en verzoeker zal aantonen dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing van 14 juli 2017 is gekomen.

Wat (a) betreft:

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag een "attestation administrative n°536/PZ/SLA van 30.12.2016 en n°708/PZ/SLA, opgemaakt te Zaio" voorgelegd aan de diensten van de DVZ. Uit dit stuk blijkt zeer duidelijk dat verzoeker (1) geen eigendommen bezit in het "commandement de ce Pachalik" in het land van herkomst (2) dat hij geen inkomsten had voor zijn vertrek naar België. Verzoeker legde tevens verzendbewijzen van geld (Moneytransfers) neer vanwege zijn broer Yassine, als bewijs van zijn onvermogen in zijn thuisland en voorafgaand aan zijn komst naar België. Hij heeft dus aangetoond dat hij materieel ondersteund werd door een familielid dat in België verblijft, aangezien hij niet in zijn eigen basisbehoeften kon voorzien. De afhankelijkheid bestond in het land van oorsprong. Bewijzen dat men geen inkomsten of onroerende goederen heeft, is een moeilijk te leveren negatief bewijs.

Besluit: er werd voldoende aangetoond dat verzoeker noch over eigen middelen, noch over onroerende goederen beschikt in het thuisland en dat hij afhankelijk was van de steun van zijn vader en familie. De DVZ betwist deze onvermogen in het land van herkomst overigens niet.

Wat (b) betreft en het begrip "ten laste":

Het begrip "ten laste zijn" wordt in geen enkele wettekst gedefinieerd en dient beoordeeld te worden naar gelang van de feitelijke situatie in het concrete geval (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Dat verzoeker behoeftig was, werd voldoende aangetoond (supra (a)).

Dat aan verzoeker financiële hulp werd toegekend voorafgaand aan de aanvraag, werd eveneens voldoende aangetoond door de "money transfers" vanwege de referentiepersoon aan hemzelf. In de richtlijn 2004/38/EG zijn geen voorwaarden gesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid noch met betrekking tot het bedrag van de materiële steun. Het moet enkel gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

De DVZ stelt dat de voorgelegde geldtransfers vanwege de referentiepersoon aan hemzelf onvoldoende recent zijn om mee in overweging te nemen in het kader van de huidige aanvraag. Ook in de nota van 12 september 2017 herhaalt de DVZ dat de materiële afhankelijkheid in het land van oorsprong moet bestaan op het moment dat verzoekende partij verzoekt zich bij de burger van de Unie te voegen, maw. dient de afhankelijkheid te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend. Uit de stukken blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan zijn komst naar Europa ten laste was van de referentiepersoon. Op het moment dat de aanvraag gezinshereniging van (en op) 17 januari 2017 in België werd ingediend, verbleef verzoeker reeds geruime tijd in België. De aanvraag kan in België ingediend worden - deze vereiste moet beoordeeld worden in het licht van de feitelijke situatie van het concrete geval. Verzoeker is immers reeds enkele jaren in België, waardoor de geldtransfers dateren van de periode waarin hij nog in Marokko verbleef. Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon in zijn thuisland.

Wat (c) betreft:

De in België verblijvende Unieburger moet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te beletten dat zijn descendent ten laste zou vallen van de sociale bijstand in België. Artikel 40bis §4, 2de lid bepaalt dat de burger van de Unie het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen "beschikt". De wetbepaling stelt niet dat deze over voldoende "eigen" bestaansmiddelen moet beschikken. Deze wetbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de burger van de Unie zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Unieburger "beschikt". Er blijkt nergens dat de wetgever in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Unieburger heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat de Unieburger, als referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoeker (in casu de inkomsten uit zijn tewerkstelling) en zijn broer Y. (...). Verzoeker verwijst nog naar de rechtspraak van het Justitie met betrekking tot de interpretatie van "beschikken" in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof van Justitie benadrukte in de zaak C-218/14 van 16 juli 2015 dat in het kader van de vraag of de Unieburger voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip "beschikken" moet worden uitgelegd als dat "het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het

minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van de middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen worden gesteld."

In bijlage 4 bij het verzoekschrift vindt U een overzicht van de maandelijkse inkomsten en lasten van het gezin. Het totale inkomen bedraagt 4.570 euro. De kosten (huur, voeding ...) bedragen ongeveer 1.124 euro maandelijks, zodat het gezin een bedrag van 3.446 euro overhoudt.

Aan de ratio legis van de wetgever werd ruimschoots voldaan: verzoeker zal niet ten laste vallen van enig sociaal vangnet. De bewering uit de nota van 12 september 2017 van de DVZ, als zou de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen kunnen beschikken, is onjuist. Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt duidelijk dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen en daardoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden."

2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing de inhoud van artikel 40bis van de vreemdelingenwet schendt, omdat ten onrechte zou zijn gesteld dat niet werd aangetoond dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing steunt op artikel 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

Uit voornoemde bepaling kan onder meer worden afgeleid dat verzoeker als bloedverwant in neergaande lijn ten laste moet zijn van de referentiepersoon, aangezien hij ouder is dan 21 jaar.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het 'ten laste zijn', over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd. De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager 'werkelijk ten laste' moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt. Dit betekent dat de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu zijn vader (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoeker dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp

van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoeker toont met zijn verwijzing naar “*de voorgelegde geldtransfers vanwege de referentiepersoon*” niet aan dat de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst significant en noodzakelijk was. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger van de Unie te mogen voegen. Bijgevolg zijn de voorgelegde geldtransfers onvoldoende recent om mee in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*”. De noodzaak van materiële steun dient in het land van herkomst te bestaan op het moment dat de betrokkene verzoekt om zich te mogen voegen. Dit is in casu niet het geval. Louter het tegenovergestelde beweren in de synthesememorie, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Dit motief is op zich reeds voldoende om het verblijf te weigeren op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Voornoemd determinerende motief blijft derhalve overeind.

Het motief is determinerend in die zin dat het alleen al de bestreden beslissing kan schragen. In die zin kan de motivering over het onvermogen zijn en het gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, beschouwd worden als overtollige motieven, die niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC